

DEMÉNY PÉTER

Gizi-mesék

Bíró-s-mese

Gizi nem bírta a verseivel. Pimaszkodtak, rakoncátlankodtak, rendetlenkedtek, birkóztak, összemaszatolták egymást – mindent elkövettek, hogy Gizi ne tudjon békén lenni, megátalkodottak voltak és arcátlanok. „Vegyél fel!”, „Éhes vagyok!”, „Álmos vagyok!”, „Nem akarok aludni!” – ilyeneket hajtogattak, egy perc nyugta nem volt tőlük.

Olykor muszáj volt a kedvükre tennie. Ilyenkor sorban felvette mindet, cirógatta, babusgatta őket, gügyögött nekik, gyerekdalokat énekelgetett, és irigyelte azokat, akik mindent tudnak a gyerekekről.

Semmit nem értett, a legkevésbé azonban azt, hogy melyik vers fogja őt szeretni, és melyik nem. Amelyiket a legtöbbet kényeztette – véletlenül, nem szándékosan: így alakult –, az esetleg rá sem hederített, míg akit két-három napig sem ölelt át, az felnőtt koráig ragaszkodott hozzá. Sokáig tartott, amíg megértette, hogy nem kell mindent értenie, és amikor végre erre is rájött, mind felnőttek a versei, kiürült a ház. Már valósággal hiányzott, hogy valamelyik órákon át toporzékoljon.

Rendetlen-mese

Gizi nagyon rendetlen volt. Az egyik verset ide dobta, a másikat oda, a harmadikat amoda. Nem akadt sarok, amelyikben ne lett volna vers. Mindig azzal áltatta magát, hogy megjegyzi, melyik hol van, mégsem emlékezett soha egyikre sem.

Téblábolt a lakásban, szöszmötölt, magának sem akarta bevallani, hogy egyiket vagy másikat nem találja, s ahogy lenni szokott, sok olyan került a keze ügyébe, amelyet nemrég keresett, most azonban semmi hasznát nem vehette.

Egyszer megpróbált valamiféle rendszert bevezetni, ez ellen azonban a versek tiltakoztak. Elsunnyogtak, elslisszoltak kijelölt helyükről, sehogy sem maradtak ott, ahol Gizi szerint maradniuk kellett volna. Hiába kérlete őket, könyörgött nekik, hiába ordított, fenyegetőzött, a versek nem és nem. Úgyhogy végül legyintett rájuk, hadd nőjék be az egész lakást a konyhától a mosdóig, az erkélytől a bejárati ajtóig, a fogastól a pincéig.

Mosakodós-mese

Gizi egyszer kimosta a verseket. A kádba állította őket, kisikálta a körmüket, bele-nézett a fülükbe, letörülte a csipájukat, semmijük nem maradt szárazon. Aztán kifésülte a hajukat, tiszta inget adott rájuk, szoknyácskát, nadrágocskát, tükörfényes cipőt. Szép sorban maga elé állította őket, csak úgy csillogtak-villogtak.

Elégedetten végignézett rajtuk. Már éppen megszólalt volna (szép szónoklatot készített elő a számukra, egy hétig gondolkodott rajta), amikor rájött, hogy megváltozott valami. Tiszták voltak, elegánsak, makulátlanok, csak éppen már nem voltak versek.

Rögtön kiharcolta őket az udvarra. Hálistennek nemrég állt el az eső, volt sár elég.